

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA
DISCRIMINĂRII**
Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 97
din 13.02.2008

I. **Dosar** nr: 403/2007

II. **Petiția** nr: 7497 din data de 18.07.2007

II.1 **Petent:**P M cu domiciliul în

II.2 **Obiectul petiției.**

Discriminarea produsă de către legislația cu aplicabilitate la persoanele cu dizabilități.

III. Procedura de citare

Prin citațiile nr. 10.749 și 10.750 din 26.09.2007, Colegiului Director al CNCD a citat petentul și Ministerul Muncii, Familiei și Egalității de Șanse - Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap, la sediul său pentru ziua de 18.10.2007 în vederea audierii.

La apelul nominal nu au răspuns prezent petentul și autoritățile citate. Procedura citării a fost legal îndeplinită.

La dosar Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap a depus punct de vedere scris.

IV. **Obiectul sesizării și susținerile părților**

A. Petentul, doamna Ponta Mircea, susține că este discriminat , după cum urmează:

1. Potrivit dispozițiilor din art.24 lit.a din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap,

persoanele cu handicap grav sau accentuat beneficiază de scutire de impozit pe veniturile din salariu.

2. Aceleași categorii de persoane, cu handicap grav sau accentuat, nu beneficiază, însă, de scutire de la cota de impozit pe pensie.
3. Petentul este o persoană cu handicap, accentuat.
4. Petentul dorește implicarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării în procesul de înlăturare a situației sesizată.

B. Autoritatea Națională pentru Persoanele cu Handicap., prin adresa nr. 12.064/15.10.2007, precizează următoarele:

1. Conform prevederilor din Legea nr. 448/2006 persoanele cu handicap beneficiază de scutire de impozit pe venitul din salarii nu și asupra veniturilor din pensii.

2. Codul fiscal stabilește categoriile de venituri care nu se impozitează în care nu intră și pensiile pentru limită de vîrstă.

3. La sediul instituției au fost primite mai multe petiții cu același obiect, motiv pentru care au inițiat un demers către Ministerul Economiei și Finanțelor.

V. Motivele de fapt și de drept

Colegiul Director, văzînd:

1. Jurisprudența colegiului în dosare cu același obiect.
2. prevederile art. 7 din **Declarația Universală a Drepturilor Omului** potrivit căruia: „Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare.”
3. prevederile art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994 potrivit căruia: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată în special pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.” În interpretarea art. 14 referitor la interzicerea discriminării, din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului folosește expresia de persoane aflate în situații analoge. În hotărârea dată în cazul **THLIMMENOS vs. GRECIA** din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoge, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile.
4. modul cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind interzicerea discriminării, și anume că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când autoritățile statale induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Sueda, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat, prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

5. modul cum statuează și Curtea Constituțională a României, „principiile nediscriminării sunt cele cuprinse în articolul 4 alin.2 din Constituție, însă acestea pot fi extinse potrivit prevederilor art.20 din Constituție, care permit corelarea dispozițiilor constituționale cu tratatele și pactele internaționale la care România este parte. Aceste principii sunt extinse prin art.7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr.212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr.146 din 20 noiembrie 1974 și prin art.2 alin.2 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale ratificat de România prin același decret și publicat în Buletinul Oficial cu același număr și din aceeași dată.” (Decizia nr.54/2000, M.Of. nr.310/2000, DH 2000, p.511) .

6. art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, „(...) prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

- art. 2, alin. 3 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.”.

Pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții :

- Existența unui tratament diferențiat manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile)
- Existența un criteriu de discriminare potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 republicată
- Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;
- Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare;

2. Trebuie astfel avut în vedere faptul că deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul din criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, dar trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în acest articol de lege.

3. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

În cazul de față nu există tratament diferențiat aplicat petențului în cauză, care să fi avut drept scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege.

În consecință:

1. Categoria socio-profesională a persoanelor cu handicap grav sau accentuat încadrate în muncă și aceeași categorie, dar pensionari, nu sunt în situații comparabile.

2. Acordarea facilităților pentru aceleași persoane, dar aflate în situații diferite, se face ținând cont de principii diferite.

3. Diferențierea de tratament are la bază criterii obiective care sunt subsumate unor nevoi diferite.

Având în vedere considerentele de mai sus Colegiul Director reține că, situația prezentată de petent, nu îmbracă forma unei fapte de discriminare.

Colegiul Director apreciază ca fiind necesară intervenția executivului privind clarificarea, expresă, a actualei reglementări astfel încât posibilele interpretări, ale unor cazuri particulare, să nu conducă la concluzia existenței unor situații discriminatorii.

Din acest motiv va recomanda Ministerului Economiei și Finanțelor și Ministerului Muncii, familiei și Egalității de Șanse inițierea unui proiect de act normative.

Având în vedere considerentele reținute de Colegiul Director, în temeiul art. 20 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, forma republicata, cu majoritatea de voturi, ale membrilor prezenți (împotriva Haller Istvan),

COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:

1. Clasează dosarul.
2. Prezenta hotărâre se va comunica în termen legal părților.

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

1. Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă în conformitate cu prevederile din Legea nr.554/2004 privind contenciosul administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA -- Membru

DEZIDERIU GERGELY-Membru

P HALLER ISTVAN-Membru
(nu delegat)

C.N.C.D.
Vicepreședinte
CORINA COMȘA

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA ROXANA PAULA- Membru

Data redactării 19. 02. 2008

